

Зигмунд Гораздовський народився в Саноці (Польща) 1 листопада 1845 року в родині, у якій високо цінувалися і шанувалися засади католицької релігії. Важко хворіючи з раннього дитинства, прагнув допомагати іншим терплячим, тому після закінчення гімназії розпочинає навчання на юридичному факультеті у Львівському університеті. Однак, розпізнавши у серці покликання до священства, перервав науку на другому році та вступив до Вищої Духовної Семінарії у Львові. Там зустріло його велике випробування віри. З огляду на прогресування хвороби, відкладено священичі свячення. Друзі, які у цей скрутний час були поруч з ним, писали у своїх спогадах: *«Відмова священичих свячень була для Зигмунда дуже болісним ударом, терпів морально і фізично, однак не втрачав надії на Господа»*. Двома роками пізніше стан його здоров'я настільки покращився, що 25 липня 1871 року міг прийняти свячення в Кафедральному Соборі у Львові.

Єдиним прагненням бл. Зигмунда Гораздовського було *«бути усім для всіх, щоб спасти хоча б одного»*.

Вже у перші місці душпастирської праці проявив себе як людина, якій притаманна виняткова харизма поєднання праці священицької і благодійної. Спостерігаючи велике духовне убожество своїх вірних і різноманітні труднощі, пов'язані з переказом євангельського послання, опрацював й видав друком *«Катехизм»*, який розійшовся більш ніж п'ятдесятитисячним тиражем. Для молоді — для хлопців та дівчат — опрацював та видав *«Поради і застереження»*. Високо цінуючи дар святих Таїнств, а особливо Євхаристії, впровадив у Львівській архідієцезії практику спільного Першого Причастя для дітей. Пропагував також пам'ятки Першого Причастя та пам'ятки, пов'язані з Таїнством Миропомазання. Отець Зигмунд старався,

на взірєць Христа, нікого не відштовхувати, ставитися до всіх з сердечною любов'ю, а особливо до людей, відкинутих суспільством. Так, наприклад, під час епідемії холери, зовсім забувши про себе, спішив до хворих з душпастирським служінням і дієвою допомогою, а померлих особисто вкладав до труни. Вже тоді люди (у тому числі і євреї) з великою пошаною цілували його вбрання, вважаючи його святою людиною.

З 1877 року о. Зигмунд розпочав свою священницьку і добродійну діяльність у Львові. Як вікарій, адміністратор, а пізніше настоятель, розпочав у багатьох школах катехетичну працю. Продовжував займатися видавничою і редакторською працею. Видав кілька редакцій опрацьованого «*Катехизму*», католицькі «*Умови та вказівки щодо доброго виховання*» для батьків та вихователів, а також публікував статті на душпастирську, суспільну і педагогічну тематику. Заснував теж Товариство Воицб Рабтоя, яке допомагало священикам у їхній праці, а також протягом кількох років редагував часопис під такою ж назвою.

Будучи секретарем *Інституту для Бідних Християн у Львові*, заснував *Дім добровільної праці* для бездомних жебраків, серед яких були також і діти. У *звітах* про діяльність того Дому записано: *багато убогих... перестало жебрати і з повернутим почуттям власної гідності повернулося на дорогу пристойного життя.*

З ініціативи о. Зигмунда, званого щораз більше як «*Отець жебраків*» і «*Отець убогих*», розпочала свою діяльність у Львові дешева Народна кухня. Її відвідували робітники, студенти, молодь, діти, а найбільше — львівська біднота.

Іншим ділом християнського милосердя, заснованим о. Зигмундом, був *Заклад для невиліковно хворих і видужуючих*. Це було те, чого потребували люди, терплячі та хворі, які в згідно з державним законодавством, після шести тижнів перебування в лікарні, незважаючи на стан їхнього здоров'я, були виписані з неї. Писали тоді про о. Гораздовського: «*Коли ніхто і не думав зайнятися нещасними, хворими без надії..., він подумав про будову притулку для цих нещасних...*».

О. Зигмунд заснував також *Інтернат св. Йосафата* для убогих студентів з Вчительської Семінії, у якому часто виховувалися ті, хто ізніше займав у суспільстві значне становище.

Варто згадати про заснований Блаженним перший, а також впродовж багатьох років єдиний у Галичині, *Заклад Дитятка Ісуса* для самотніх матерів і покинутих немовлят, в якому було врятовано приблизно 3 тис. дітей і дуже багато матерів.

О. Зигмунд діяв у *Товаристві св. Саломеї*, яке допомагало убогим вдовам та їхнім дітям, а також у *Товаристві для вбогих швачок*. Був співтворцем *Союзу товариств і добродійних закладів* у Галичині — централізував і керував працею окремих діл християнського милосердя.

Блаженний, прагнучи врятувати католицьких дітей від релігійної байдужості чи навіть невіри, заснував католицьку польсько-німецьку школу, якою пізніше займався Брати християнських шкіл, а сам, у відповідь на заклик Святішого Отця видавати дешеві журнали (щоденники) та часописи для людей, розпочав друкувати «*Щоденну газету*».

Як ініціатива католицької школи, так і заснування католицької газети у Львові зустрілися з великою антицерковною опозицією, що завдало Отцю Зигмунду багато страждань від незрозуміння, які покірно терпів майже до кінця свого життя.

До більшості започаткованих благодійних справ о.Зигмунд залучав францисканських терціарок, піклуючись про їхню формацію, та сестер затвердженого церковною владою Згромадження св. Йосипа. День 17 лютого 1884 року є офіційною датою його заснування. В міру розвитку Згромадження, його Засновник залучав сестер до служіння терплячим у лікарнях, у будинках для сиріт, дитячих садочках, заохочував до опіки над хворими в приватних будинках. Сам був для сестер взірцем молитовного з'єднання з Богом, а також прикладом героїчного служіння усім потребуючим, так виникло дозріваюче в житті Згромадження гасло: «*Серце з Богом, руки в праці*». Сестри св. Йосипа, йдучи за харизмою свого Засновника, до сьогодні працюють у виховних закладах, охоче включаються в катехетичну

і освітницьку працю, у служіння хворим, терплячим, убогим. Сестри цього Згромадження працюють в Польщі, Німеччині, Франції, Італії, Україні, а також на місійних теренах: в Африці і Південній Америці.

Зигмунд Гораздовський помер 1 січня 1920 року у Львові. Говорили тоді про нього, що «був оком сліпому, ногою кульгавому, був отцем убогих». Його беатифікаційний процес розпочався в 1989 році. А 26 червня 2001 року у Львові Святіший Отець Іван Павло II беатифікував цього Апостола Божого Милосердя, літургійний спомин якого припадає на 26 червня.